

Republica Moldova
Curtea Supremă de Justiție

ÎNCHEIERE

05 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii:

Sveatoslav Moldovan, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Vlasova Elena, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată a lui Vlasova Elena împotriva Aparatului Președintelui Republicii Moldova, în persoana funcționarului public Camerzan Rodica, privind obligarea emiterii actului administrativ, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2013,

C O N S T A T Ă :

La 05.03.2013, Vlasova Elena s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Aparatului Președintelui Republicii Moldova privind obligarea soluționării cererii, repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii indică reclamanta că, a adresat Președintelui Republicii Moldova plîngere privind încălcarea de către autoritățile administrative și cele judecătorești a drepturilor fundamentale, prevăzute de Constituție, Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Răspuns la petiție a primit de la Șeful Secției petiții și audiență din Aparatul Președintelui, Camerzan Rodica prin care, cu referire la prevederile art. 6 și 7 din Legea cu privire la petiționare, a fost informată că, examinarea problemelor abordate nu ține de competența Președintelui.

Indică reclamanta că, a mai adresat repetat o petiție, considerînd că problemele abordate în petiția anterioară sunt de competența Președintelui RM, deoarece restituirea bunurilor ilegal confiscate de către regimul totalitar este problema multor cetățeni ai Republicii Moldova.

Susține că, soluționarea petiției ține de competența Președintelui RM, deoarece în petiție se arată despre unele discrepanțe între normele juridice din Legea nr. 1225/1992 și normele din Constituție, actele internaționale, în special Declarația Universală a Drepturilor Omului și Primul Protocol adițional al Convenției pentru apărării Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale. Or, legislația stabilește expres că, nimeni nu poate să fie expropriat, decît pentru utilitate publică.

Reclamanta a mai indicat că, art. 52 alin.(l) din Constituție stabilește că, cetățenii au dreptul să se adreseze autorităților publice prin petiții formulate numai în numele semnatarilor, iar norma constituțională este prioritară în raport cu norma unei legi organice sau ordinare și consideră că, Șeful Secției petiții și audiență din Aparatul Președintelui, Camerzan Rodica a admis un abuz și ca urmare, cererea sa nu a fost soluționată.

Mai mult decât atât, în opinia reclamantei, din prevederile art. 16 alin. (l) al Constituției reiese că, recunoașterea, respectarea și protecția drepturilor și libertăților omului reprezintă o îndatorire primordială a statului și, respectiv, a tuturor organelor de stat. În consecință, consideră Vlasova Elena că, prin acțiunile șefului Secției petiții, Camerzan Rodica, i-a fost restrâns dreptul constituțional la petiționare, fiindu-i cauzate prejudicii morale esențiale.

Solicită reclamanta Vlasova Elena instanței de judecată de a obliga autoritatea publică și funcționarul public, în persoana Rodicăi Camerzan să soluționeze cererea sa și încasarea din contul Aparatului Președintelui Republicii Moldova cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat suma de 50000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 10.04.2013, acțiunea depusă de Elena Vlasova a fost respinsă ca neîntemeiată.

La data de 27.06.2013, Vlasova Elena a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând repunerea în termen de declarare a apelului, admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și să fie pronunțată o nouă hotărâre prin care să fie admisă acțiunea.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2013 a fost respins apelul declarat de Vlasova Elena.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului.

În motivarea deciziei, instanța de apel a invocat prevederile art. 1 alin. (2) și art. 3 din Legea contenciosului administrativ, art. 8 alin. (1) și (2) din Legea nr. 190 din 19 iulie 1994 cu privire la petiționare, art. 6, art. 77 și art. 114 din Constituția RM și art. 1 al Legii nr. 544 din 20.07.1995 cu privire la statul judecătoresc, care reglementează aspecte ce țin de scopul contenciosului administrativ, obiectul acțiunii în contenciosul administrativ, termenul de examinare a petiției, separația și colaborarea puterilor, statutul Președintelui RM, înfăptuirea justiției și exercitarea puterii judecătorești.

Totodată, a fost indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărâre legală și întemeiată.

Considerând ilegală decizia instanței de apel, la 19 decembrie 2013, Vlasova Elena a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2013 și a hotărârii Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 10 aprilie 2013, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea formulată în fond să fie admisă.

În argumentarea recursului recurentul a invocat argumentele de fapt expuse în cererea de apel.

La 03.03.2014, intimatul reprezentantul Aparatului Președintelui Republicii Moldova a depus referință pe marginea recursului declarat, prin care a solicitat

respingerea acestuia cu menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2013 ca una corectă, legală și argumentată.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare invocate în cererea de recurs, Colegiul atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele au apreciat înscrisurile probatoare și au constatat circumstanțele cauzei. În viziunea recurentului, instanțele au examinat superficial litigiul.

Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează că, recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolului 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admitere a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, Colegiul constată că argumentele invocate de recurent nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC RM cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe cînd în recursul declarat de Vlasova Elena, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vlasova Elena ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

D I S P U N E:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Vlasova Elena, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2013, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată a lui Vlasova Elena împotriva Aparatul Președintelui Republicii Moldova, în persoana funcționarului public Camerzan Rodica, privind obligarea emiterii actului administrativ.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Iuliana Oprea